7.2.2023

Ympäristöministeriö
Erityisasiantuntija Ilona Latsa
Hallitussihteeri Jenni Korhonen-Pereira Coutinho

Eduskunnan ympäristövaliokunnalle,

HE 270/2022 vp Hallituksen esitys eduskunnalle vuoden 1923 luonnonsuojelulain nojalla perustettuja luonnonpuistoja, kansallispuistoja ja eräitä luonnonsuojelualueita koskevien lakien muuttamista koskevaksi lainsäädännöksi

Ympäristöministeriö täydentää tällä vastineella ympäristövaliokunnalle 31.1.2023 pidettyyn kuulemiseen toimitetussa muistiossa sekä valiokunnalle 31.1.2023 toimitetussa kirjallisessa vastauksessa kuulemisessa esitettyihin kysymyksiin lausuttua tarpeellisilta osin sekä ottaen huomioon valtiokunnalle toimitetuissa asiantuntijalausunnoissa lausuttu.

1. Saamelaisten alkuperäiskansaoikeudet

1.1. Yleistä

Saamelaiskäräjät toteaa lausunnossaan rauhoitussäännösten tarkistamisen johtaneen saamelaisten oikeuksien kannalta heikentävään esitykseen ja katsoo, että suojelumääräykset eivät kaikilta osin mahdollista alueiden perinteistä saamelaiskulttuurin mukaista käyttöä ja että vain poronhoito on käytännössä huomioitu. Saamelaiskäräjien mukaan lakiesityksissä tulee todeta saamelaisilla olevan oikeus harjoittaa kulttuuriaan ja perinteisiä elinkeinojaan sekä sisällyttää lakeihin ympäristöministeriölle asetuksenantovaltuus, jolla saamelaiskulttuurin harjoittamisen tarkemmista poikkeuksista voitaisiin säätää asetuksella. Saamelaiskäräjät toteaa olevan vaarana, että ehdotetun sääntelyn myötä kansallis- ja luonnonpuistoihin kohdistuu lisääntyvää painetta, joka pakottaa saamelaisten perinteiset elinkeinot ja niiden harjoittajat väistymään. Saamelaiskäräjät katsoo, että esityksessä annetaan metsästyslaille etusija ennen perustuslain 17.3 § nojalla turvattua saamelaisten perinteistä riekonpyyntiä Sompion luonnonpuistossa.

Oikeusministeriö huomauttaa lausunnossaan, että perustuslain 17 §:n 3 momentin oikeudet eivät ole asuinpaikkasidonnaisia. Siten esityksessä ehdotettu ratkaisu määritellä oikeudet muun muassa metsästykseen ja kalastukseen henkilön kotikuntaan perustuviksi voi oikeusministeriön näkemyksen mukaan heikentää kulttuuriperinnön siirtymistä esimerkiksi tilanteissa, jossa paikalliseen saamelaisyhteisöön kuuluva henkilö muuttaa toiselle paikkakunnalle. Oikeusministeriö huomauttaa lisäksi, että kotiseutualueella kalastuksen, keräilyn ja metsästyksen salliminen sekä paikallisille asukkaille että saamelaisyhteisölle voi johtaa tilanteeseen, jossa luonnonvarat ehtyvät ja alueiden käyttöpaine kasvaa. Oikeusministeriön mielestä esityksessä jää epäselväksi, miten poronhoidon lisäksi saamelaisten muut perinteiset elinkeinot kuten marjastus ja keräily turvataan kotiseutualueen luonnonsuojelualueilla.

Ympäristöministeriön vastaus:

Lausuntokierroksella nyt käsiteltävänä olevan esityksen luonnos sisälsi ehdotuksen paikallisen asukkaan käsitteen tarkentamisesta saamelaisten kotiseutualueella sijaitsevissa kansallis- ja luonnonpuistoissa luonnonsuojelualueen sijaintikunnan asukkaaseen sekä paikallisen saamelaisyhteisön jäseneen, jota ei olisi sidottu tiettyyn asuinkuntaan. Paikallisen saamelaisyhteisön jäsenen käsitteestä luovuttiin esityksen jatkovalmistelussa erityisesti luvitukseen ja sääntelyn noudattamisen valvontaan liittyvien haasteiden takia. Metsästys- ja kalastuslainsäädännössä oikeuksia on määritelty kotikuntaan perustuviksi (metsästyslaki (615/1993) 8 §, metsästysasetus (666/1993) 10 a §, kalastuslaki (379/2015) 10 §), eikä paikallisen saamelaisyhteisön jäsenen käsitettä ole kyseisissä laeissa tunnistettu. Hallituksen esityksen valmistelun aikana ei löydetty tyydyttävää ja toteuttamiskelpoista ratkaisua paikallisen saamelaisyhteisön jäsenyyden varmistamiseen. Esityksen jatkovalmistelussa oikeudet metsästykseen, kalastukseen, marjojen ja sienien poimintaan sekä Kevon luonnonpuiston osalta turvekammien rakentamiseen määriteltiin henkilön kotikuntaan perustuviksi. Ympäristöministeriö on esityksen valmistelun aikana tunnistanut laajemman lainsäädännöllisen kehittämistarpeen saamelaisten alkuperäiskansaoikeuksien paremman huomioinnin kannalta ja katsoo, että oikeuksien asuinpaikkasidonnaisuutta luonnonsuojelualueilla tulisi tarkastella tulevaisuudessa uudelleen muun lainsäädännön kehittymisen myötä.

Ympäristöministeriö katsoo, että luonnonvarojen käyttöpaine luonnonsuojelualueilla ei esityksen myötä merkittävästi muuttuisi. Kansallis- ja luonnonpuistojen voimassa olevissa asetuksissa esimerkiksi metsästykseen, kalastukseen ja marjastukseen suojelualueilla oikeutettujen henkilöiden piiriä kuvannut paikallisen asukkaan käsite on ollut osin epäselvä ja on käytännön laintulkinnassa tarkoittanut suojelualueiden sijaintikuntien asukkaita. Siten paikallisen asukkaan käsitteen korvaaminen rauhoitussäännöksissä luonnonsuojelualueen sijaintikunnan asukkaalla ei laajentaisi luonnonvarojen käyttöön oikeutettujen henkilöiden piiriä, eikä toisi käytännössä muutosta nykytilaan. Ympäristöministeriö katsoo, että esitys ei siten lisäisi luonnonvarojen käyttöpaineita saamelaisten kotiseutualueella sijaitsevilla luonnonsuojelualueilla eikä Saamelaiskäräjien lausunnossaan esittämällä tavalla heikentäisi saamelaisten edellytyksiä kulttuurinsa ylläpitämiseen ja kehittämiseen.

Saamelaisten perinteisiin elinkeinoihin sisältyvät poronhoidon lisäksi metsästys, kalastus, keräily sekä perinteiset käsityöt (duodji). Esityksessä saamelaisten kotiseutualueella sijaitsevilla suojelualueilla eli Urho Kekkosen ja Lemmenjoen kansallispuistoissa sekä Kevon, Sompion ja Mallan luonnonpuistoissa paikallisille asukkaille määritellyt oikeudet metsästykseen, kalastukseen, marjastukseen ja sienestykseen säilyisivät pääosin ennallaan. Kyseiset oikeudet koskevat erityisesti saamelaisten oikeuksia ja mahdollistaisivat poronhoidon lisäksi myös muiden saamelaisten perinteisten elinkeinojen harjoittamisen suojelualueilla. Lemmenjoen ja Urho Kekkosen kansallispuistoissa metsästys olisi edelleen metsästyslain (615/1993) mukaisesti sallittu kunnan asukkaille ja kalastuslain 7 §:n mukainen kalastus sekä marjastus ja sienestys sallittuja kaikille jokamiehenoikeuksin. Metsähallitus voisi lisäksi myöntää lupia myös muuhun kalastukseen. Kevon luonnonpuistossa olisi jatkossakin kunnan asukkaille sallittu riekon ansapyynti, kalastus, marjojen ja sienien poiminen sekä Metsähallituksen luvalla luontaiselinkeinojen harjoittamista varten tarpeellisten turvekammien rakentaminen. Myös Sompion luonnonpuistossa olisi sallittu kunnan asukkaille marjastus ja sienestys sekä kaikille kalastus Sompiojärvessä. Sodankylän kunnassa sijaitsevan Sompion luonnonpuiston voimassa olevan asetuksen riekon ansapyynnin sallivasta säännöksestä ehdotetaan esityksessä kuitenkin luovuttavan, koska riekon ansapyynti on metsästysasetuksen 10 a §:n mukaisesti sallittu vain Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kuntien alueella. Mallan luonnonpuistossa marjojen ja sienien poiminen tai riekon ansapyynti ei ole ollut aiemmin sallittua, eikä niitä esitetä esityksessä sallittavan pinta-alaltaan hyvin pieneen

(noin 3000 ha) ja luonnoltaan ainutlaatuiseen Mallan luonnonpuistoon kohdistuvan ihmislähtöisen kulutuksen hillitsemiseksi.

Saamelaiskäräjälain 4 §:ssä tarkoitettu saamelaisten kotiseutualue kattaa Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnat sekä Sodankylän kunnan pohjoisosista Lapin paliskunnan alueen. Tietyt saamelaisten alkuperäiskansaoikeuksiin liittyvät oikeudet, kuten kalastuslain 10 §:n mukainen oikeus Ylä-Lapin kalastuslupaan sekä metsästysasetuksen10 a §:ssä säädetty riekon ansapyynti, rajoittuvat kuitenkin vain kolmeen pohjoisimpaan kuntaan. Ympäristöministeriö katsoo, että luonnonsuojelualueiden rauhoitussäännöksissä ei ole mahdollista säätää metsästyksen tai kalastuksen osalta laajempia oikeuksia, kuin mitä kalastus- tai metsästyslainsäädäntö sallii. Huomattavaa on, että luonnonsuojelualueiden rauhoitussäännöksissä säädetyt aluekohtaiset poikkeukset esimerkiksi metsästykseen tai kalastukseen antavat oikeuden poiketa vain uuden luonnonsuojelulain 49 §:n mukaisista kielloista. Sen lisäksi on noudatettava, mitä muualla lainsäädännössä, esimerkiksi kalastus- tai metsästyslaissa, säädetään. Ympäristöministeriö katsoo, että Saamelaiskäräjien lausunnossaan perustellusti esiintuoma alueellinen yhdenvertaisuus ja Sodankylän kunnan pohjoisosassa sijaitsevan Lapin paliskunnan alueen heikompi asema verrattuna kolmeen pohjoisimpaan kuntaan on metsästys- ja kalastuslainsäädännössä ratkaistava kysymys. Jos riekon ansapyynti tulisi tulevaisuudessa sallituksi metsästyslainsäädännössä koko saamelaisten kotiseutualueella, ympäristöministeriö katsoo, että ansapyynti tulisi samassa yhteydessä sallia myös Sompion luonnonpuiston rauhoitussäännöksissä.

Uuden luonnonsuojelulain 55 §:n mukaan saamelaisten kotiseutualueella sijaitsevilla valtion luonnonsuojelualueilla on turvattava saamelaisten kulttuurin ylläpitämisen ja kehittämisen edellytykset. Kuten kyseisen lainkohdan säännöskohtaisissa perusteluissa on todettu, oikeuksien turvaamisessa olisi samalla otettava huomioon alueiden suojelun erityiset tavoitteet ja kansallispuistoissa myös alueella kävijät. Tämä tarkoittaa sitä, että esimerkiksi kalastusta ja metsästystä voi erityisistä syistä olla tarpeen rajoittaa myös Ylä-Lappiin perustettavilla luonnonsuojelualueilla. Tästä syystä perustamissäädöksiin ei sisällytettäisi Saamelaiskäräjien esittämää yleistä säännöstä saamelaisten perinteisten elinkeinojen harjoittamisesta, vaan kalastuksesta, metsästyksestä ja muusta perinteisten elinkeinojen harjoittamisesta säädettäisiin edellä esitetyllä tavalla aluekohtaisesti erikseen.

Saamelaiskäräjät esittää lisäksi lausunnossaan, että ympäristöministeriön asetuksella voitaisiin säätää tarkemmin saamelaisten perinteisten elinkeinojen harjoittamista koskevista poikkeuksista. Nyt käsiteltävänä olevan hallituksen esityksen keskeisimpänä tarkoituksena on ollut saattaa vuoden 1923 luonnonsuojelulain nojalla perustettujen luonnonsuojelualueiden rauhoitussäännökset asetuksista lain tasolle perustuslain 80 §:n 1 momentin edellyttämällä tavalla. Perustuslain 80 §:n 1 momentin mukaisesti yksilöiden oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista tulee säätää lailla. Myös eduskunta on edellyttänyt valtioneuvostoa ryhtymään toimenpiteisiin kansallispuistoja koskevan lainsäädännön saattamiseksi perustuslain vaatimusten mukaiseksi (EV 185/2004 vp). Esityksessä suojelualueiden perustamissäädöksissä olevat asetuksenantovaltuudet esitetään kumottavan. Tämä kumoaisi myös voimassa olevat suojelualueiden perustamissäädösten nojalla annetut asetukset, eikä uusia asetuksia enää jatkossa annettaisi tai olisi edes mahdollista antaa. Kaikki yksilöiden oikeuksien ja velvollisuuksien perusteita koskevat alueiden rauhoitussäännökset annettaisiin perustuslain edellyttämällä tavalla lakitasolla.

1.2. Poronhoito Mallan luonnonpuistossa

Metsähallitus toteaa lausunnossaan arvokkaimpien alueiden aitaamisen olevan ainoa keino, jolla voidaan vähentää kesäaikaisen laidunnuksen vaikutuksia ja turvata Suomessa ainutlaatuisten luontotyyppien ominaispiirteiden säilyminen Mallan luonnonpuistossa. Suomen luonnonsuojeluliitto ja WWF Suomi pitävät lausunnoissaan tärkeänä, että Metsähallitus voi rajoittaa poronhoitoa Mallan luonnonpuistossa. WWF Suomi katsoo lisäksi, että alueella laiduntavalla poromäärälle tulisi asettaa yksilömääräinen maksimi.

Ympäristöministeriön vastaus:

Lakiehdotuksen eräiden luonnonsuojelualueiden perustamisesta valtionmaille annetun lain muuttamisesta 4 a §:n 2 momentin mukaisesti Metsähallitus voisi uuden luonnonsuojelulain 50 §:n 5 momentissa säädetyn mukaisesti rajoittaa porojen laiduntamista Mallan luonnonpuistossa, jos se luonnontieteellisen tiedon pohjalta on välttämätöntä alueen lajien ja luontotyyppien turvaamiseksi. Kuten esityksen säännöskohtaisissa perusteluissa todetaan, myös aitaamista on mahdollista käyttää rajoituskeinona, kunhan muita ratkaisuvaihtoehtoja on ensin tarkasteltu. Ympäristöministeriö katsoo, että Mallan alueella laiduntavalle poromäärälle ei ole tarkoituksenmukaista asettaa lainsäädännössä yksilömääräistä maksimia, vaan poronhoidon rajoitustoimenpiteissä tulee käyttää tilannekohtaista harkintaa.

2. Metsästys

2.1. Hirven ja valkohäntäkauriin ajo Nuuksion ja Kolin kansallispuistoissa

Metsähallitus, Suomen metsästäjäliitto, Riistakeskus sekä muut metsästystahot esittävät lausunnoissaan, että uuden luonnonsuojelulain 50 §:n 1 momentin 10 kohdan mukainen hirven ja valkohäntäkauriin ajo tulisi sallia Nuuksion kansallispuistossa. Edellä mainitut tahot sekä Liikenneturva ja Uudenmaan ELY-keskus tuovat lausunnoissaan esille Nuuksion kansallispuistoa ympäröivien maanteiden hirvieläinonnettomuuksien määriä ja pitävät hirvieläinkantojen sääntelyä tärkeänä liikenneonnettomuuksien hallinnan näkökulmasta. Riistakeskus ja Uudenmaan alueellinen riistaneuvosto tuovat isäksi esille hirvieläinkannan sääntelyn haasteita Nuuksion kansallispuiston ulkopuolella. Suomen metsästäjäliitto katsoo, että käyntimäärät kansallispuistoissa ovat vähäiset metsästysaikana, eikä ajo aiheuta vaaraa virkistyskäyttäjille. Riistakeskus ja Suomen metsästäjäliitto esittävät hirven ja valkohäntäkauriin ajon sallimista myös Kolin kansallispuistossa.

Ympäristöministeriön vastaus:

Ympäristöministeriö katsoo, että hirven- ja valkohäntäkauriin laajamittainen ajo Nuuksion ja Kolin kansallispuistoissa on ristiriidassa alueiden runsaan ja erityisesti Nuuksiossa lähes ympärivuotisen virkistyskäytön kanssa. Nuuksion ja Kolin kansallispuistojen käyntimäärät ovat Suomen kansallispuistoista kolmanneksi ja neljänneksi suurimmat ja Nuuksio on pääkaupunkiseudulla merkittävä lähivirkistysalue. Metsähallituksen kävijäseurantojen mukaan virkistyskäyttö Nuuksion kansallispuistossa on hyvin vilkasta vielä syys- ja lokakuussa ja myös talvikuukausina alueella on virkistyskäyttäjiä. Myös Kolilla virkistyskäyttö jatkuu vilkkaimman heinäkuun jälkeen melko korkeana syys-lokakuulle. Koli on lisäksi pinta-alaltaan pieni, alle 3000 hehtaaria, sekä muodoltaan pitkä ja kapea, mikä vaikeuttaa ajometsästyksen ja muun virkistyskäytön yhteensovittamista alueella.

Vaikka ilman asetta tapahtuva hirven tai valkohäntäkauriin ajometsästys ei aiheuttaisi kansallispuistoissa suoranaista turvallisuusvaaraa, myös virkistyskäytölle aiheutuva muu häiriö on otettava aluekohtaisia rauhoitussäännöksiä harkittaessa huomioon. Uuden luonnonsuojelulain 49 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaan kansallispuistoissa ei saa ryhtyä toimiin, jotka vaikuttavat epäedullisesti alueen luonnonoloihin, maisemaan, eliölajien säilymiseen taikka alueen perustamistarkoitukseen. Lainkohdan säännöskohtaisten perustelujen mukaan myös kansallispuiston asemaa luonnonnähtävyytenä tai luontoharrastuksia häiritsevä toiminta katsotaan kansallispuiston perustamistarkoitukseen epäedullisesti vaikuttavaksi toiminnaksi.

Tutkimustietoa kansallispuistojen hirvieläinpopulaatioiden vaikutuksista lähialueiden liikenneonnettomuuksien määrään on verrattain vähän. Ympäristöministeriön asettaman työryhmän raportissa ”Metsästys eteläisen Suomen kansallispuistoissa” (10/2006) todetaan, että hirvieläinten väitetyistä suuremmista kerääntymistä kansallispuistoihin eri vuodenaikoina ei ole olemassa tutkimustietoa. Olemassa oleva tieto viittaisi pikemminkin siihen, että suurimmat hirviesiintyvät ovat kansallispuistojen ulkopuolella talousmetsäalueilla, joissa hirville riittää sopivaa ravintoa. Lisäksi Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen mukaan hirvien elinpiirien koko ylittää eteläisten kansallispuistojen koon. Raportin mukaan Nuuksion ympäristössä ei ole havaittavissa erityistä hirvieläinten aiheuttamaa kolarikeskittymää. Eniten hirvieläinonnettomuuksia tapahtuu Uudellamaalla siellä, missä hirvieläimiä ja liikennettä on runsaasti, erityisesti hirviaitojen päättymiskohdissa ja pääteiden risteysalueilla suojelualueista riippumattomissa paikoissa.

Ympäristöministeriö toteaa, että valtaosa Nuuksion kansallispuiston lähialueilla tapahtuneista hirvieläimiin liittyneistä liikenneonnettomuuksista on sattunut valkohäntäkauriin kanssa. Valkohäntäkauriin kanta on Luonnonvarakeskuksen arvion mukaan kasvanut yli 100 000 yksilöön. Samanaikaisesti kannan kasvua tehostetaan metsästäjien toimesta ruokinnalla. Ympäristöministeriö katsoo, että erityisesti valkohäntäkauriin aiheuttamien liikenne-, sato- ja kasvillisuusvahinkojen hallinta on kansallispuistoissa tapahtuvaa metsästystä huomattavasti laajempi riistanhoidollinen kysymys ja edellyttää riistanhoidon toimintatapojen uudelleenarviointia. Valkohäntäkauriin kannan kasvua ei voi ratkaista Etelä-Suomen pinta-alaltaan pienissä kansallispuistoissa tapahtuvalla ajolla tai muulla metsästyksellä. Lähtökohtaisesti hirvieläinkantojen hallinta toteutetaan kansallispuistojen ulkopuolella.

Uuden luonnonsuojelulain 51 §:n 1 momentin 3 kohdan mukainen säännös mahdollistaa jatkossa reagoimisen hirvieläinkannan kasvuun tai hirvieläinten lisääntyvään hakeutumiseen Nuuksion ja Kolin kansallispuistojen alueille. Kolin ja Nuuksion kansallispuistoissa voimassa olevien asetusten nojalla hirvieläinten ajo tai metsästys ei ole ollut sallittua, eikä myöskään liikenneturvallisuuteen perustuvien poikkeuslupien myöntäminen ole ollut mahdollista. Uuden luonnonsuojelulain 51 §:n 1 momentin 3 kohdan säännöksen tuleminen sovellettavaksi Kolin ja Nuuksion kansallispuistoissa siis muuttaa tilannetta nykyisestä sallivampaan suuntaan.

Uuden luonnonsuojelulain 51 §:n mukaisessa luvassa hirven ja valkohäntäkauriin ajoa tai muulla keinolla tapahtuvaa poistoa harjoitettaisiin Nuuksion ja Kolin kansallispuistossa vain liikenneturvallisuuden (tai merkittävän taloudellisen vahingon uhan) niin edellyttäessä. Uuden luonnonsuojelulain 51 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaisessa lupaharkinnassa Metsähallitus arvioi, aiheuttaako kansallispuiston hirvieläinkanta sellaista riskiä liikenneturvallisuudelle, että hirvieläinten metsästystä tai ajoa nimenomaisesti kansallispuiston alueella voidaan pitää tarpeellisena. Esimerkiksi Sipoonkorven kansallispuiston luonnonsuojelulain (1096/1996) 15 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaisen hirven- ja valkohäntäkauriin metsästystä koskevassa lupaharkinnassa (MH 6536/2013/05.04.04, 29.4.2014) Metsähallitus on hyödyntänyt ELY-keskuksen alueellista hirvieläinvaaraselvitystä sekä pyytänyt asiassa lausuntoa ELY-keskukselta, Suomen

metsäkeskukselta ja Suomen riistakeskukselta. Uuden luonnonsuojelulain 50 §:n 1 momentin 10 kohdan mukaisessa ajossa vastaavaa harkintaa ei tehtäisi, vaan hirveä ja valkohäntäkaurista saisi ajaa maanhaltijan luvalla noudattaen, mitä metsästyslaissa säädetään. Käytännössä ajoa harjoitettaisiin metsästysvuokrasopimuksin.

Nuuksion kansallispuiston mahdollinen laajentaminen Helsingin kaupungin omistuksessa oleville virkistysalueille on tästä hallituksen esityksestä erillinen kysymys. Ympäristöministeriössä on tunnistettu, että Nuuksion mahdollinen laajentaminen olisi pinta-alallisesti sekä alueen eri käyttötarpeet huomioiden yhteiskunnallisesti niin merkittävä, että laajennus olisi tarpeen toteuttaa lailla. Nuuksion kansallispuistoa laajennettaessa lailla kansallispuiston rauhoitussäännöksiä olisi myös mahdollisuus tarkastella uudelleen, jos se katsottaisiin tarpeelliseksi.

2.2. Muut metsästyskysymykset

Metsähallitus toteaa lausunnossaan Saaristomeren kansallispuiston metsästyssäännöksen asettavan haasteita ja tukee paikallisten metsästysyhdistysten esitystä metsästysoikeuden laajentamisesta paikallisten metsästysyhdistysten kaikille jäsenille. Paliskuntain yhdistyksen lausunnon mukaan kaikkien suurpetojen kannanhoidollinen ja poikkeuslupapyynti on sallittava kaikilla suojelualueilla ja yhdistys kannattaa paliskunnan esitystä Oulangan kansallispuiston metsästysoikeuksien laajentamisesta ilvekseen ja ahmaan. Suomen metsästäjäliitto esittää lausunnossaan useita metsästysoikeuksien laajentamisia, kuten hylkeen pyynnin ja linnustuksen sallimista yleisellä vesialueella, lupaa pyyntiin tai ajoon myös metsästysyhdistysten ulkopaikkakuntalaisille jäsenille sekä Karkalin luonnonpuistoon sallittavaksi hirven ja valkohäntäkauriin ajoa, marjojen ja sienien poimimista ja kalastusta.

Suomen luonnonsuojeluliitto esittää lausunnossaan kaiken metsästyksen saattamista suojelualueilla Metsähallituksen luvanvaraiseksi. Liitto myös pitää metsästyksen sallimista ulkopaikkakuntalaisille esimerkiksi “Suomen riistakeskuksen nimeämien henkilöiden toimesta” ongelmallisena ja esittää etelän saaristokansallispuistoissa haahkan kesämetsästyksen kieltämistä.

Ympäristöministeriön vastaus:

Kuten hallituksen esityksessä on todettu, esityksessä ei ole tarkoitus tehdä merkittäviä muutoksia voimassa oleviin rauhoitussäännöksiin. Metsästysoikeudet on säilytetty esityksessä pääosin nykyisellään niitä laajentamatta tai vastaavasti asettamatta oikeuksille tiukempia rajoituksia. Esityksen kuulemistilaisuuksissa tuli esiin näkemyksiä laajemmista uudistustarpeista liittyen sekä yksittäisten suojelualueiden rajausten tarkistamiseen, mutta myös rauhoitussäännöksiin liittyen erityisesti hylkeenmetsästyksen sallimiseen Perämeren kansallispuistossa, suurpetojen metsästyksen sallimiseen poronhoitoalueella sekä hirvenajon sallimiseen Kevon luonnonpuistossa. Metsästysoikeuksia tai muuta rauhoitussäännösten merkittäviä muutoksia koskevien muutosten on katsottu edellyttävän tätä säädöshanketta laajempaa yhteiskunnallista keskustelua ja siten aiheelliseksi eriyttää erilliseen lainvalmisteluun.

3. Kalastus luonnonpuistoissa

Maa- ja metsätalousministeriö ja Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestö toteavat lausunnoissaan, että luonnonpuistoja koskevassa sääntelyssä tulisi huomioida paikkakuntalaisten ja ulkopaikkakuntalaisten mahdollisuus kalastukseen yleiskalastusoikeuksin kaikissa vesistöissä, joiden käytöstä ei aiheudu merkittävää

luontoarvojen heikentymistä. Lisäksi sallittujen liikkumisalueiden ja polkujen läheisyydessä vesistöjen kalastuskäyttöä voisi sallia, mikäli alueen suojelutavoitteet sen sallivat, ja että talviaikaista kalastusta voisi sallia laajemminkin. Maa- ja metsätalousministeriö toteaa pitävänsä Kevon luonnonpuiston kalastuskirjausta kalastuslain 7 §:n vastaisena eikä pidä mahdollisena, että yleiskalastusoikeuksien käyttöoikeus sallittaisiin vain paikallisille. Suomen Vapaa-ajankalastajien keskusjärjestö pitää Kevon luonnonpuiston kalastuskirjausta uuden luonnonsuojelulain, kalastuslain sekä perustuslain 6 §:n vastaisena.

Ympäristöministeriön vastaus:

Ympäristöministeriö toteaa, että kansallis- ja luonnonpuistoja koskevissa erityislaeissa on mahdollista asettaa kalastukselle tai yleiskalastusoikeuksien käytölle tiukempia rajoituksia kuin yleislaki kalastuslaissa tai uuden luonnonsuojelulain 50 §:n mukaisissa rauhoitussäännöksissä on asetettu, eikä ratkaisu ole ristiriidassa yleislakien saati perustuslain kanssa. Kuten metsästystä, myös kalastusta on mahdollista kansallis- ja luonnonpuistojen lakien rauhoitussäännöksissä rajoittaa alueellisesti tai ajallisesti tai sallia kalastus esimerkiksi vain suojelualueen sijaintikunnan asukkaille. Utsjoen kunnassa sijaitsevassa Kevon luonnonpuistossa kalastus on sallittu paikallisille asukkaille erityisesti saamelaisten kulttuurisiin perusoikeuksiin kuuluvan kalastuksen mahdollistamiseksi, eikä oikeutta ole tarkoituksenmukaista laajentaa ulkopaikkakuntalaisille.

Kuten hallituksen esityksessä on todettu, esityksen tarkoituksena on säilyttää luonnonpuistojen vallitseva oikeustila sekä ennen kaikkea hallita tutkimustarkoitukseen tarkoitettuihin luonnonpuistoihin kohdistuvaa ihmislähtöistä kulutusta. Myös eduskunta on vastauksessaan (15.6.1993) hallituksen esitykseen metsästyslaiksi ja eräiksi siihen liittyviksi laeiksi korostanut, että luonnonpuistot on tarkoitettu tutkimustarkoituksiin. Toisin kuin kansallispuistoja, luonnonpuistoja ei ole tarkoitettu virkistyskäyttöön tai yleisiksi luonnonnähtävyyskohteiksi, minkä vuoksi myös liikkuminen luonnonpuistoissa on luonnonsuojelulain (uusi luonnonsuojelulaki 56 §) mukaisesti hyvin rajoitettua tai osassa luonnonpuistoja jopa kokonaan kiellettyä.

Nyt käsiteltävänä olevan esityksen myötä luonnonpuistoissa tulisi lähtökohtaisesti voimaan kalastuslain 7 §:n mukaiset yleiskalastusoikeudet uuden luonnonsuojelulain 50 §:n 1 momentin 5 kohdan mukaisesti. Luonnonpuistojen liikkumisrajoitus kuitenkin käytännössä rajoittaa yleiskalastusoikeuksien käyttöä ja yleiskalastus on sallittua vain liikkumisrajoitusten mahdollistamissa puitteissa. Luonnonsuojelulain 58 §:n mukaisessa luonnonpuiston järjestyssäännössä on mahdollista asettaa vuodenajan mukaan vaihtuvia liikkumisrajoituksia. Esimerkiksi Kevon ja Mallan luonnonpuistoissa liikkuminen on talviaikaan vähemmän rajoitettua kuin lumettomassa maastossa.

4. Urho Kekkosen kansallispuiston ja Sompion luonnonpuiston säännökset

Sodankylän kunta edellyttää Urho Kekkosen kansallispuistoa ja Sompion luonnonpuistoa koskevassa lausunnossaan, että kunnassa vakituisesti asuvien henkilöiden oikeus muun muassa kalastaa, metsästää, marjastaa, sienestää, liikkua, retkeillä, leiriytyä, pyöräillä tai harjoittaa matkailuun, poronhoitoon ja kalastukseen liittyvää elinkeinotoimintaa taataan. Lisäksi suurpetojen poikkeuslupapyynti Sompion luonnonpuiston alueella tulisi olla sallittua. Kunta myös esittää, että kunnan asukkaiden kalastusoikeus, ns. kotikuntalaisen viehekalastuslupa, Suomu- ja Luttojoella tulee palauttaa tämän lainsäädäntöuudistuksen yhteydessä. Kunnan mukaan viehekalastusoikeus on poistettu ilman tosiasiallisia perusteita rauhoitussäännösten päivityksen yhteydessä vuonna 2017 ja katsoo sen olevan vastoin Urho Kekkosen kansallispuistosta annetun lain henkeä.

Ympäristöministeriön vastaus:

Urho Kekkosen kansallispuiston ja Sompion luonnonsuojelualueen rauhoitussäännökset eivät merkittävästi muutu sisällöllisesti, eivätkä kunnassa asuvien oikeudet tai edellytykset eri elinkeinojen harjoittamiseen siten muutu nykyisestä esityksen myötä. Kuten vastineen kohdassa 1.1. on todettu, Sompion luonnonpuistossa luovuttaisiin riekon ansapyynnin sallivasta säännöksestä. Riekon ansapyynti on kuitenkin metsästysasetuksen nojalla jo ollut Sodankylän kunnan alueella kielletty, eikä poikkeuksen poistuminen luonnonpuiston rauhoitussäännöksistä muuttaisi nykytilaa. Sompion luonnonpuistoon tulee esityksen myötä sovellettavaksi uuden luonnonsuojelulain 51 §:n 1 momentin 3 kohta, jonka nojalla on mahdollista Metsähallituksen luvalla poistaa vaaraa tai taloudellisen vahingon uhkaa aiheuttavia riistaeläinlajien yksilöitä.

Ympäristöministeriö toteaa, että Urho Kekkosen kansallispuiston rauhoitussäännöksiä ei ole muutettu Urho Kekkosen kansallispuistosta annetun asetuksen antamisen eli vuoden 1983 jälkeen, vaan kunnan lausunnossaan esiin tuoma kalastusoikeuksien muutos liittyy kalastuslain muutoksiin. Vaikka kalastus on kansallispuiston rauhoitussäännösten mukaisesti Urho Kekkosen kansallispuistossa sallittu, kalastukseen tarvitaan normaaliin tapaan myös kalastuslain mukainen lupa. Kalastuslain 10 §:n mukainen oikeus maksuttomaan järvialueiden kalastuslupaan sekä lohen ja taimenen nousualueiden henkilökohtaiseen kausilupaan koskee Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kuntia, eikä oikeus ulotu Sodankylän kunnan puolelle. Kunnan lausunnossaan esittämää ns. kotikuntalaisen viehekalastuksen kausilupaa ei ole mahdollista toteuttaa kansallispuiston rauhoitussäännöksillä, vaan kysymys olisi ratkaistava kalastuslaissa.

Sodankylän kunnan asukkaat ovat kunnan alueelle myönnettävien kalastuslupien osalta ulkopaikkakuntalaisten kanssa samassa asemassa. Kalakantojen heikon tilanteen vuoksi Suomujoella myönnetään lupia hyvin rajallinen määrä, mikä on johtanut tilanteeseen, jossa Sodankylän kunnan asukkaat ovat paikoin jääneet ilman lupia. Asiasta on keskusteltu useita vuosia Urho Kekkosen kansallispuiston neuvottelukunnassa sekä ympäristöministeriön ja maa- ja metsätalousministeriön virkakuntien kesken. Maa- ja metsätalousministeriö on neuvotteluissa katsonut Sodankylän kuntalaisten tilanteen olleen tiedossa jo kalastuslain muutosten yhteydessä. Kalastuslain 10 §:n mukainen lupasääntely on ratkaistu edellisen kerran vuonna 2019 koskemaan vain kolmea pohjoisinta kuntaa, eikä maa- ja metsätalousministeriö ole katsonut mahdolliseksi avata kalastuslakia tässä tilanteessa.

Esityksessä on pyritty helpottamaan Sodankylän kuntalaisten asemaa sisällyttämällä Urho Kekkosen kansallispuiston lakiin Suomujokea (sekä Savukosken kunnassa sijaitsevaa Nuorttijokea) koskeva kalastussäännös. Luttojokea ei esitetty sisällytettävän säännökseen, koska Luttojoki sijaitsee kokonaisuudessaan Inarin kunnan puolella. Esitetyn säännöksen mukaisesti Metsähallitus voisi myöntää kalakantojen kestävyyteen perustuvien kiintiöiden sallimissa rajoissa kalastuslupia Sodankylän kunnassa sijaitsevaan Suomujokeen Sodankylän kunnan asukkaille sekä Savukosken kunnassa sijaitsevaan Nuorttijokeen Savukosken kunnan asukkaille. Jos kiintiöt sen edelleen sallisivat, Metsähallitus voisi myöntää kyseisiin jokiin kalastuslupia myös muille kotikunnasta riippumatta. Esitetyllä säännöksellä nostettaisiin paikalliset asukkaat rajallisten kalastuslupien myöntämisessä etusijalle Urho Kekkosen kansallispuiston voimassa olevan lain ja asetuksen hengen mukaisesti. Voimassa olevan lain 6 §:n 2 momentin mukaisesti kansallispuiston rauhoittamiseksi annettavat määräykset eivät estä paikallisia asukkaita harjoittamasta kalastusta, metsästystä tai poronhoitoa taikka niihin liittyviä tehtäviä. Voimassa olevan asetuksen 2 §:n 3 momentin mukaisesti järjestyssäännössä voidaan antaa muiden kuin paikallisten asukkaiden harjoittamaa kalastusta koskevia rajoituksia.

5. Poronhoito Mustarinnantunturin luonnonsuojelualueella

Paliskuntain yhdistys esittää lausunnossaan, että Mustarinnantunturin luonnonsuojelualuetta koskevaan lakiin kirjattaisiin poronhoitoa koskeva poikkeus, jossa sallittaisiin Mustarinnantunturin voimassa olevan järjestyssäännön mukaisesti poronhoitoon liittyvä poroaitojen ja muiden rakennelmien rakentaminen, puun ottaminen, leiriytyminen ja avotulen tekeminen.

Ympäristöministeriön vastaus:

Ympäristöministeriö suhtautuu myönteisesti Paliskuntain yhdistyksen esitykseen. Hallituksen esityksen tarkoituksena on ollut säilyttää poronhoidon nykyiset edellytykset ja Paliskuntain yhdistyksen esittämä lisäys on sen kanssa linjassa. Koska Mustarinnantunturin luonnonsuojelualueen osalta laajempi poronhoito-oikeus oli kirjattu muista suojelualueista poiketen asetuksen sijaan vain suojelualueen järjestyssääntöön, oli laajempi poronhoito-oikeus jäänyt kirjaamatta lakiesitystä valmisteltaessa Mustarinnantunturin luonnonsuojelualuetta koskevaan lakiin. Vastaava poronhoitoa koskeva kirjaus on sisällytetty esimerkiksi esityksen ehdotukseen laiksi eräiden uusien luonnonsuojelualueiden perustamisesta valtionmaille annetun lain muuttamisesta (lakiehdotus nro 2), ehdotukseen laiksi eräiden valtion omistamien alueiden muodostamisesta kansallispuistoiksi ja luonnonpuistoiksi annetun lain muuttamisesta (lakiehdotus nro 3) sekä ehdotukseen laiksi Urho Kekkosen kansallispuistosta annetun lain muuttamisesta (lakiehdotus nro 6).

Ympäristöministeriö esittää, että lakiin Jonkerinsalon, Siikavaaran, Mustarinnantunturin ja Pitsloman luonnonsuojelualueista annetun lain muuttamisesta lisätään 2 a §:ään uusi, 4 momentti:

> *Sen lisäksi, mitä luonnonsuojelulain 50 §:n 1 momentin 6 kohdassa säädetään, Mustarinnantunturin luonnonsuojelualueella saa rakentaa poronhoidon edellyttämiä kämppiä, poroaitoja ja muita rakenteita, ottaa poronhoitoon tarvittavaa puuta sekä tilapäisesti leiriytyä ja tehdä avotulen poronhoitoon liittyen.*

Kuten muillakin poronhoitoalueen luonnonsuojelualueilla, puunotosta perittäisiin nykykäytännön mukaisesti maksu kulloinkin voimassa olevan Metsätalouden vähittäismyyntihinnaston mukaisesti. Tilapäinen leiriytyminen poronhoitotöiden yhteydessä voisi tarvittaessa olla pidempiaikaista, kunhan leiriytyminen ei olisi luonteeltaan pysyvää ja leiriytymisrakenteet tehtäisiin väliaikaisiksi. Säännöksessä mainitut toimenpiteet eivät edelleenkään edellyttäisi Metsähallituksen lupaa. Paliskunnilla on luonnonsuojelualueilla kumotun porotilalain (590/1969) nojalla perustettuja paimentopaikkoja, joilla sijaitsee säännöksessä tarkoitettuja kämppiä. Kämppien rakentaminen jatkossakin kohdistuisi näille paimentopaikoille. Paimentopaikkojen ulkopuolella poronhoidon edellyttämien rakenteiden rakentaminen tapahtuisi Metsähallituksen maanhaltijan suostumuksella nykykäytännön mukaisesti.

6. Malminetsintä ja kullanhuuhdonta

Suomen luonnonsuojeluliitto esittää lausunnossaan, että malminetsintä tulisi kieltää kaikilla kyseessä olevilla alueilla. Lisäksi Suomen luonnonsuojeluliitto toteaa, että Lemmenjoen ja Urho Kekkosen kansallispuistoissa kullankaivuuseen tulisi edellyttää Metsähallituksen lupaa.

Saamelaiskäräjät toteaa lausunnossaan pitävänsä tärkeänä, että valiokunta huomioi kaivoslain (621/2011) mukaisten kullanhuuhdontalupien myöntämisen ja kaivoslain soveltamisen luonnonsuojelualueilla aiheuttaman ristiriidan hallituksen esityksen sisältämien suojelutoimenpiteiden ja muiden toimintojen rajoittamisen suhteen. Saamelaiskäräjien mukaan riskinä on, että kullanhuuhdonta leviää koko ajan uusille

neitseellisille alueille ja tuhoaa suojelun perimmäiset tavoitteet aiheuttaen haittaa luontoympäristölle ja saamelaiskulttuurin harjoittamiselle.

Ympäristöministeriön vastaus:

Luonnonsuojelulain kokonaisuudistuksessa luonnonsuojelualueita koskevaa lainsäädäntöä muutettiin niin, että jatkossa Metsähallitus ei enää voi myöntää lupaa malminetsintään kansallis- ja luonnonpuistoissa. Valtion muilla luonnonsuojelualueilla tämä lupa olisi yhä mahdollista myöntää tietyin tarkennetuin edellytyksin. Tällä hallituksen esityksellä saatettaisiin vuoden 1923 luonnonsuojelulain nojalla perustettujen luonnonsuojelualueiden rauhoitussäännökset asetuksista lain tasolle ja vastaamaan uuden luonnonsuojelulain säännöksiä. Esityksessä on pääosin noudatettu uuden luonnonsuojelulain malminetsintää koskevaa linjaa, jonka mukaan malminetsintäluvan myöntäminen olisi muille luonnonsuojelualueille tietyin edellytyksin mahdollista. Esityksessä malminetsintä esitetään kuitenkin kiellettäväksi Suomen kansallismaisemiin kuuluvalla Punkaharjun luonnonsuojelualueella alueen erityisten arvojen vuoksi. Ympäristöministeriö katsoo, ettei muiden tässä esityksessä käsiteltävien luonnonsuojelualueiden osalta ole erityistä perustetta poiketa uuden luonnonsuojelulain malminetsintää koskevasta linjauksesta.

Voimassa olevien asetusten mukaan Lemmenjoen kansallispuistossa on sallittu muu kuin koneellinen kullanhuuhdonta ja Urho Kekkosen kansallispuistossa perinteisin menetelmin tapahtuva kullanhuuhdonta. Voimassa olevissa asetuksissa kullanhuuhdontaa ei ole myöskään rajoitettu tietylle alueelle. Hallituksen esityksellä ei ole ollut tarkoitus tehdä merkittäviä muutoksia voimassa oleviin rauhoitussäännöksiin ja tästä syystä esityksessä ei esitetä kullanhuuhdonnan muuttamista Metsähallituksen luvanvaraiseksi tai sen rajoittamista vain tietyillä alueilla harjoitettavaksi. Esityksessä molemmissa kansallispuistoissa saisi edelleen kaivoslain (621/2011) mukaisesti huuhtoa kultaa perinteisin menetelmin ilman konevoimaa. Molempia kansallispuistoja koskeviin säännöksiin lisättäisiin esityksessä kuitenkin edellytys siitä, että kullanhuuhdonnalla ei saisi vaarantaa kansallispuiston perustamistarkoitusta. Kullanhuuhdonta edellyttäisi kaivoslain mukaista kullanhuuhdontalupaa.

Ympäristöministeriö katsoo, että esitetyt kullanhuuhdontaa koskevat säännökset eivät laajenna kullanhuuhdonnan oikeuksia Lemmenjoen ja Urho Kekkosen kansallispuistoissa nykyisestä tai aiheuta nykytilaan verrattuna erityistä riskiä kullanhuuhdonnan leviämisestä uusille alueille. Jos kullanhuuhdontaa olisi kansallispuistoissa luonnonsuojelullisista syistä tai saamelaisten alkuperäiskansaoikeuksien kannalta tarpeen edelleen rajoittaa, olisi kyseessä merkittävä muutos molempien kansallispuistojen rauhoitussäännöksiin. Ympäristöministeriö katsoo, että mahdolliset kullanhuuhdonnan lisärajoitukset edellyttäisivät tätä säädöshanketta laajempaa yhteiskunnallista keskustelua ja tulisi siten eriyttää erilliseen lainvalmisteluun.

7. Norppaturvalliset pyyntivälineet Saimaalla

Suomen luonnonsuojeluliitto esittää lausunnossaan, että Saimaalla kalastuksessa pyyntivälineiden tulee olla norppaturvallisia.

Ympäristöministeriön vastaus:

Esityskessä Saimaalla sijaitsevia luonnonsuojelualueita ovat Linnansaaren kansallispuisto ja Punkaharjun luonnonsuojelualue. Kalastuksesta saimaannorpan keskeisillä elinalueilla ja alueilla kielletyistä pyydyksistä säädetään valtioneuvoston asetuksessa eräistä kalastusrajoituksista Saimaalla vuosina 2021-2026

(374/2021). Norppaturvallisista pyyntivälineistä ei ole tarpeen erikseen säätää suojelualueiden rauhoitussäännöksissä.

8. Kolin kansallispuiston matkailurakentaminen

Suomen luonnonsuojeluliitto pitää lausunnossaan Kolin matkailurakentamista koskevaa säädöstä liian sallivana ja liiton mukaan lisärakentaminen tulee suunnata kansallispuiston ulkopuolelle.

Ympäristöministeriön vastaus:

Kolin kansallispuistoa perustettaessa eduskunta on katsonut tärkeäksi turvata alueella sijaitsevat matkailupalvelujen ja rinnetoimintojen alueet, ja niitä turvaava säännös on sisällytetty asetukseen Kolin kansallispuistosta. Ehdotuksen laiksi Kolin kansallispuistosta annetun lain muuttamisesta 2 b §:ssä on esitetty säädettävän Kolin matkailupalvelujen turvaamisesta Pallas-Yllästunturin kansallispuistosta annettuun lakiin kirjattua säännöstä vastaavalla tavalla. Esitetyssä säännöksessä lisärakentaminen Kolin kansallispuistossa on rajattu koskemaan laskettelurakennelmia ja on sallittu vain olemassa olevilla laskettelurinteillä, jotka Kolin kansallispuistossa ovat jo rakennettua ympäristöä. Säännöksessä rakentamisen edellytyksenä on, että rakentaminen ei vaaranna kansallispuiston perustamistarkoitusta tai suojeltujen luonnonarvojen säilymistä. Rakentamisen yhteydessä on myös varmistettava kansallispuiston maisemallisten sekä rakennetun ympäristön erityisarvojen säilyminen. Lisäksi säännöksen mukaan matkailupalveluiden välittömät ja välilliset vaikutukset eivät saa olla laajuudeltaan tai nykyisestä tilasta niin poikkeavia, että ne muuttavat merkittävästi kansallispuiston luonnetta tai olosuhteita. Ympäristöministeriö katsoo, että esitetty säännös turvaa riittävällä tavalla Kolin kansallispuiston luonto- ja maisemalliset arvot.

9. Puolustusvoimien toiminta

Suomen luonnonsuojeluliitto katsoo lausunnossaan, että Puolustusvoimien tulee sopia uusista rakenteista ja suurista harjoituksista Metsähallituksen kanssa suojeluarvojen turvaamiseksi. Liiton näkemyksen mukaan selkeintä olisi edellyttää Puolustusvoimilta Metsähallituksen lupaa.

Ympäristöministeriön vastaus:

Esityksessä tietyissä valtion raja- ja merialueilla sijaitsevissa kansallispuistoissa sallittaisiin Puolustusvoimille ja Rajavartiolaitokselle säädettyjen tehtävien edellyttämä toiminta ja sen kehittäminen. Voimassa olevissa asetuksissa kyseisillä alueilla on säädetty Puolustusvoimien ja Rajavartiolaitoksen toiminnasta hieman toisistaan poikkeavin säännöksin. Osassa alueita toimet edellyttävät nykyisellään Metsähallituksen lupaa, osassa eivät, ja esitetty säännös yhtenäistäisi sääntelyä alueiden välillä. Säännöksellä on pyritty turvaamaan Puolustusvoimien ja Rajavartiolaitoksen toimintamahdollisuudet muuttuneessa turvallisuustilanteessa, jonka merkitystä myös hallintovaliokunta on uudesta luonnonsuojelulaista antamassaan lausunnossa (HaVL 25/2022 vp) korostanut.

10. Uudenmaan ELY-keskuksen tarkennusehdotukset

Uudenmaan ELY-keskus toteaa lausunnossaan, että Karkalin luonnonpuiston osalta rauhoitussäännösten viittaukset uuden luonnonsuojelulain yleiskalastusoikeuksia koskevaan 50 §:n 1 momentin 5 kohtaan sekä merenkulun turvalaitteita ja vesistön kulkuväylien kunnostamista koskevaan 8 kohtaan ovat tarpeettomia,

koska Karkalin luonnonpuistoon ei kuulu vesialueita. Lisäksi ELY-keskus huomauttaa Tammisaaren saariston kansallispuiston sijaitsevan vain yhden kunnan alueella, joten kyseistä kansallispuistoa koskevan lakiehdotuksen neuvottelukuntaa koskevassa 1 c §:ssä ”asianomaisten kuntien” tulisi olla yksikössä.

Ympäristöministeriön vastaus:

Uudenmaan ELY-keskuksen lakeihin esittämillä tarkennuksilla ei ole lakien käytännön soveltamisen kannalta merkitystä, eikä lakiehdotuksia ole tarpeen muuttaa.